

В свої сорок шість, зігравши в понад 70-ти фільмах, Антоніо Бандерас після ажіотажного режисерського дебюту в «Crazy in Alabama» («Божевільний в Алабамі») зняв «El camino de los ingleses» («Дорога англійців») – свій другий фільм. Робота над стрічкою тривала два роки, тож він із нетерпінням прагнув знову опинитися перед камерою, повернутися до акторської роботи. В листопаді актор здійснив це в Сполучених Штатах, де знявся в новому фільмі разом із акторкою Мег Раян.

У спілкуванні Антоніо Бандерас демонструє природність та незвичайну легкість, миттєво здобуваючи прихильність свого співрозмовника. Голлівудський успіх не вдарив йому в голову, і його люб'язність варта похвал, особливо на тлі індиферентності менш красномовних кінозірок. Безперечно, він – навіть якщо й сам відмовиться це визнати – найвідоміша після Пабло Пікассо особа, народжена в Малазі. Актор любить малярство і під час інтерв'ю зізнався, що володіє двома роботами видатного митця ХХ століття, які він рано чи пізно подарує музею Пікассо в Малазі як визнання свого подвійного боргу – перед художником і своїм рідним містом.

«El camino de los ingleses» – фільм про втрату невинності, в основі якого однойменний роман друга актора, також народженого в Малазі, Антоніо Солера. Група підлітків готуються до стрибка в дорослий світ, не маючи певності, що може принести наступний день... Це певним чином відображає досвід нашого персонажа, який задля навчання акторській майстерності переїхав із рідної Малаги до Мадрида й дорослішав саме тоді, коли країна прямувала від диктатури до демократії.

Антоніо Бандерас: «Більше почуваюся автором, коли працюю за камерою»

– Ви сказали, що «El camino de los ingleses» повертає вас до моменту, коли ви покинули Малагу. Це схоже на ваш власний досвід?

– Коли вкотре аналізуєш власне коріння, а особливо такі визначальні роки, як власна юність, пригадуючи страшенне запаморочення від думки, що попереду життя, а ти не знаєш що з ним робити, то якимось чином переосмислюєш себе й ті дороги, які обрав.

– У певному сенсі ви також рухалися «Дорогою англійців»?

– Хоча «шлях англійців» у фільмі – реальна географічна назва, спершу так називали вулицю в Малазі, у міру розгортання подій у стрічці це словосполучення справді стає метафорою. Протагоністи роблять це місце своїм орієн-

тиром. Одного дня вони, прямуючи до нього, зникнуть, аби ніколи не повернутися й стати тими, ким хотіли, незважаючи ні на що. В певному сенсі я зійшов із цього шляху й перейшов на інший. Повернутися туди іншою дорогою – це захопливий досвід, важкий, але цікавий, як і життя загалом.

– Чи сприяє режисерська праця вашому вільнішому самовираженню і більшій мистецькій незалежності?

– Не можу заперечувати, що більше почуваюся автором, коли працюю за камерою, аніж коли стою перед нею. Як актор ти не завжди емоційно вживаєшся в персонажів, яких граєш. Коли я режисер, мої свобода й незалежність проявляються виразніше в тому, що я вибираю і режисером чого хочу бути. В цьому сенсі до-

водиться сприймати все, що охоплює творчий процес, і часом це може бути дуже болісним, бо доводиться поставати перед людьми більш оголеним, аніж коли ти стоїш перед камерою. Такий парадокс.

– *Яка з ваших іпостасей – акторська чи режисерська – вам ближча? В якій із них вам комфортніше?*

– Важко сказати. Коли я знімав фільм, мені було комфортно в обох. Так само комфортно почуваюся в театрі, який я покинув 16 років тому, а три роки тому знову вийшов на сцену на Бродвеї. Тоді я зрозумів, що вчинив був щось схоже на зраду жінці, котра тебе кохає. Я став актором не для того, щоб потрапити в кіно. Театр увів мене в світ кінематографа. Коли б я жив в ідеальному світі, то знімав би власне кіно й грав у театрі.

– *«El camino de los ingleses» спонсорувало представництво туризму в Андалузії. Ви не почуваетесь якоюсь мірою послом Андалузії в Голлівуді?*

– В певному сенсі мене до цього примусили. Це можна робити з великою насолодою, якщо ти аматор, але коли тебе обдаровують титулом улюбленого сина міста й провінції Малага, ти перетворюєшся на професіонала, й відчуваєш значно більшу відповідальність. Це лякає мене, бо я не той, хто домагається досконалості в житті. Я помиляюся, і не хотів би, щоб мої особисті помилки в якийсь момент відбилися на країні, звідки я родом. З іншого боку, також не бажаю, щоб мені все списували, якщо я поводжуся, як ідіот.

– *Ви знаєте, що ви – друга найвідоміша в світі особа, після Пабло Пікассо, народжена в Малазі?*

– Абсолютно чесно і без показної скромності, думаю, що кожна мисляча істота визнає, що існує велика відстань між мною та універсальним генієм, мабуть, одним із найважливіших митців ХХ століття. Порівняння з Пабло Пікассо, якого я дуже люблю і яким захоплююся, видається анекдотичним. До речі, мені вдалося придбати дві його картини (це коштувало багато часу і грошей). Нині вони в Лос-Анджелесі й, без сумніву, колись опиняться в музеї Пікассо в Малазі. Я залишу їх у спадок музею.

– *Про які саме роботи мова?*

– Одна з них – рисунок олівцем, на якому зображено сім'ю: батько, мати й дочка. Інша – акварель: художник і його модель. Мені шалено пощастило, бо перший фільм, у якому я знімався в Сполучених Штатах – «Королі мамбо», – знімала особа, яка була не лише режисером і продюсером, а й власником основної художньої нью-йоркської галереї «The Tate Gallery». Через цю людину я познайомився з кількома художниками, які потім стали моїми хорошими друзями. І саме завдяки їм я зміг придбати дві роботи Пікассо з перших рук.

– *Що б ви могли побажати на майбутнє?*

– Для себе нічого не прошу, вчиню, як ті королеви краси, які просять миру і любові для всіх. Бо цього ми сьогодні потребуємо значно більше, ніж будь-коли. Ми живемо в дуже метушливому і несправедливому світі. Я хочу лише, щоб ми трохи навели лад у своїх головах і побачили, які ж насправді речі вартують того, щоб боротися за них у мирний спосіб, через діалог, заради добра в світі.

Грудень, 2006.

З англійської переклала Роксоліяна Свято

Прем'єра в Київському театрі «Браво»

18 січня 2007 року у Київському театрі «Браво» відбулася прем'єра вистави «Обережно! Хижаки!» за п'єсою Валентина Тарасова «Обережно! На арені хижаки!». Валентин Тарасов – драматург, актор театру та кіно, телережисер. 1990 року закінчив Київський театральний інститут ім. І.Карпенко-Карого за фахом актор театру і кіно, працював актором у Дніпропетровському російському театрі ім. Горького, у телекомпаніях Дніпропетровська та Києва як сценарист, телеведучий, телережисер. Нині – режисер-постановник програми «Жди мене. Україна» (телеканал «Інтер»). Член Спілки письменників України. Знявся в художніх фільмах: «Афганець» (Алімов), «Чужа гра» (Паша), «Кайдашева сім'я» (Лаврін). Автор кількох кіносценаріїв («Бранець» – премія Міністерства культури і мистецтв України на конкурсі за кращий кіносценарій художнього фільму для юнацтва, третя премія Всеукраїнського літературного конкурсу романів, п'єс та кіносценаріїв «Корнація слова»). Автор п'єс: «Сезон шлюбних

ігор», «Скажена співачка з невідомим» (грант Президента України на постановку в Київському Молодому театрі, перша премія на «Коронація слова» в номінації «Кіносценарії та п'єси»), «Милий розпусник» (Луганський російський театр, Сімферопольський український театр, Ужгородський український театр), «Сезон полювання на кохання» (Полтавський обласний театр), «Кар'єра». П'єса «Сезон полювання на кохання» готується до постановки в Тульському дитячому театрі (Росія).

П'єсу «Обережно! На арені хижаки!» написано в 2006 році й майже одразу прийнято театром «Браво». Це сучасна авантюрна комедія.

...В будинку, де після смерті свого заможного чоловіка володарює Анфіса, з'являється його позашлюбна донька Діана, про яку раніше ніхто й гадки не мав. Виявляється, саме їй дісталась більша частина спадку померлого. Це сіє паніку і розгубленість серед рідні небіжчика та її оточення. Всі домагаються прихильності новоявленої власниці, тим часом прагнучи заволодіти і спадком. Але Діана – дівчина, якій палець до рота не кладі. Саме на цьому будується комедійний сюжет п'єси. Виста-

ва «Обережно! Хижаки!» (режисер Микола Яремків) у гострій сатиричній формі висвітлює тему взаємин у сучасному світі. Непомірній жадобі до збагачення протиставляється бажання кохати.

Фільми Довженка на DVD

24 листопада в Будинку кіно відбулася презентація проекту «Фільми Довженка на DVD». Фільми класика світового кіно не тільки перевели з негативів та контратипів на новий носій, а й відреставрували, (причому кожен кадр), поновили звуковий ряд, відкорегували колір. Ця громіздка робота тривала рік. Крім того, фільми субтитровано чотирма мовами – українською, російською, французькою, англійською. Перший тираж надійде до посольств України в різних країнах а також до інших важливих установ. Організатори презентації, вони ж і замовники проекту, зокрема й Національний центр О.Довженка, пообіцяли, що у продаж фільми також надійдуть, але коли – невідомо. Після презентації було показано російську документальну стрічку «Американська трагедія О.Довженка» (режисер Ілля Іванов).